

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh (06) 433 5700
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

**ANNA TOIVO
HUOMISEEN
HERÄTTÄJÄJUHLAT**

 Seinäjoella 14.-16.7.2023

**lauantai 15.7.2023
päiväseurat klo 13.00
Johanna Hirsto**

Lapsuuteni Seinäjoella ei ollut yhtään liikenneympyrää. Kun olin lapsi ja nuori, en muista kenenkään varsinaisesti harrastaneen pyöräilyä. Me vain poljimme joka paikkaan, mihin piti päästä. Kahdeksan- ja yhdeksänkymmentäluvun Seinäjoki, eli omat lapsuuden ja nuoruuden miljööt ovat jääneet mieleen kuvina ja tuoksuina. Aina oli vastatuuli kun pyöräiltiin kotiinpäin Katajalaaksoon. Yläasteella kaikilla oli samanmerkkistä kiivi-huulirasvaa ja raitapaita. Porukkaan kuuluminen on tärkeää. Viikonloppuisin elokuvateatterin parkkipaikalla hengattiin ja tavattiin kavereita. Taisimme monin tavoin edustaa aika vahvasti oman aikamme pikkukaupungin nuorisoa. Etnisyyden saati sukupuolen tai seksuaalisuuden moninaisuus ei silloin juuri näkynyt tai puhututtanut laajemmin.

Oman keski-ikäisyytensä huomaa mm. siitä, että leffateatteri on nykyään ihan muualla ja sen entisellä parkkipaikalla on iso kerrostalo. Huomaan puhuvani Seinäjoesta useimmiten kuvailulla: siinä missä joskus ennen oli se ja se talo tai kauppa. Olen asunut jo pidempään muualla kuin tässä kaupungissa, vaikka itseäni pohjalaisena pidänkin. Keski-ästä kertoo kai ylipäättään vahva nostalgia. Lasten esittämät laulut kevät- ja joulujuhlissa itkettävät. Olen alkanut myös seurata maastohiihtoa. Esitän mielelläni muistelupuheenvuoroja. Enää minulla ei ole mitään käsitystä siitä, missä nuoriso täällä Seinäjoella nykyään kokoontuu.

Seinäjoelta oli helppo lähteä opiskelemaan teologiaa, kun muutama ystävä oli jo lähtenyt edeltä samoihin opintoihin. Jos nykyään monet nuoret haaveilevat julkisuuden ammateista ja some-vaikuttamisesta, meistä monet haaveilivat näyttelimestä. Näyttelijän ammatti vaikutti upealta, koska siinä oli mahdollisuus heittäytyä koko inhimillisen kirjon kaikkiin tunteisiin ja rooleihin. Edelleen arvostan näyttelijän vaativaa työtä, mutta olen iloinen, etten itse joudu jatkuvasti eläytymään syvälle erilaisiin ihmiskohtaloihin. Välillä tuntuu, että omassa ja läheisten elämässä on ollut ihan riittävästi draamaa ja murhenäytelmiä. Myös työelämässä pappina ja erilaisissa muissa kirkon tehtävissä on riittänyt vaikeita tilanteita kohdattavaksi. Sanat ovat olleet vähissä ja usko samoin. Usein olen puhunut toivon ja rohkaisun sanoja Jumalasta itselleni, en vain kuulijoille.

Tuntuu mielenkiintoiselta sattumalta, että puhun näissä seuroissa näyttelijän ja arkkipiispan keskellä. Olen keski-ikäinen ja minulla on työelämää vielä reippaasti jäljellä. Mutta piispuudesta en myöskään haaveile. Minusta tuntuu raskaalta ajatukselta, että kaikenlaisissa tilanteissa pitäisi osata sanoa jotakin merkityksellistä ja olla jatkuvasti julkisen katseen ja arvioinnin kohteena. Nuoruuden toive siitä, että tekisin jotain aivan erityisen näyttävää, on kääntynyt sen pohdinnaksi, miten voisin riittää edes itselleni ja löytää merkityksellisen tavan olla ja elää. Itsekritiikistä ja armottomuudesta en ole päässyt, vaikka ikää on tullut. Idealismi sen sijaan on karissut ja barrikadeille nousemisen jätän mielelläni nuoremmille tai rohkeammille. Mielessäni silti pohdin, että tässä iässä pitäisi varmasti olla paljon enemmän uskallusta ja osaamista. Pitäisi olla selkeät

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh (06) 433 5700
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

**ANNA TOIVO
HUOMISEEN
HERÄTTÄJÄJUHLAT**

 Seinäjoella 14.-16.7.2023

mielipiteet ja niille perustelut. Keski-ikäisen tulisi muiden mielipiteistä välittämättä elää omien arvojensa mukaan, eikä kysellä enää muilta kelpaamistaan ja paikkaansa. Myös hengellisyydessä ovat ajan myötä sanat ja oikeassa oleminen karisseet. Olen tänä keväänä miettinyt, lasketaanko se jumalanpalvelukseksi, jos kuivaa tiskejä herättäjäjuhlien hyväksi myytyyn astiappyyhkeeseen. Meidän keittiössä on käytössä kaksi, joiden tekstit ovat: "Tule Kristus huomiseenkin" ja "Anna toivo huomiseen". Pyyntö siitä, että huomina vielä tulisi ja että Jumala antaisi vielä uuden päivän, ovat tiskausrukouksiani.

Löysin lapsuudenkodin huoneestani yläasteen aikaisen uskonnonkirjani. Koska silloin elettiin lama-aikaa, kirja oli kierrätetty eli käytettynä saatu. Selailin kirjaa ja huomasin, että olin yliviivannut suomalaisten luterilaiseen kirkkoon kuulumisprosentin, joka alkoi kirjassa yhdeksällä. Sen viereen olin kirjannut kirkkoonkuulumisprosentiksi 87 %. Nyt mietin, osasiko kukaan tuolloin aavistaa, millaisia lukemat ovat 2020-luvulla. Kirkon asema, suomalainen yhteiskunta ja ihmisten arvot ovat muuttuneet valtavasti. Oliko ennen helpompaa, selkeämpää ja turvallisempaa? Meidän aikuisten vastuulla on antaa myös tuleville sukupolville mahdollisuus siihen, että tulevaisuus voi olla valoisa ja asioihin voi vaikuttaa. Minä sain elää suhteellisen huolettomia nuoruusvuosia. Onko sama mahdollista minun lapsillani, kun kulkutaudista on juuri jotenkin selvitty, naapurimaa käy sotaa ja ilmastokriisi haastaa meidät miettimään joka ikistä valintaa? Miten pystyn itse katsomaan luottavaisesti huomiseen?

Missä Jumala on kaiken keskellä? Kun itsestään on vaikea löytää uskoa, ehkä Jumalaa voisi etsiä Raamatusta. Mitä löytyy Raamatun keskikohdasta? Vuoden 1992 Raamatunkäännöksessä on 4 394 109 merkkiä. Keskimäinen niistä osuu Psalmin 94, jakeeseen 14, joka kuuluu näin: "Herra ei hylkää omiaan, ei hän jätä kansaansa."

Nämä sanat tuntuvat pysäyttäviltä ja ikaikaisilta. "Herra ei hylkää omiaan, ei hän jätä kansaansa." Ehkä nämä ovat ne sanat, joissa on huomisen toivo. Näissä sanoissa Kristus on.